

faldt derimod Talen paa Povl Berger eller andre af hans Samtids unge Digtere, vendte han medlidende Øjnene i Hovedet og sagde: Ibsen, . . . kort sagt, han var en af disse graadige Bogorme, der suger sig fast paa Literaturen ligesom Igler og drikker dens røde, varme Blod og dog forbliver lige klamme. Han havde for et Par Aar tilbage udgivet en Bog om den klassiske Tragedie, der var bleven meget rost; og Ivan havde da straks sikret sig hans Person og indført ham i sit Hjem, paa hvilket han siden havde hængt som en uafrystelig Burre.

Per, der havde været lidt spændt paa at se sine Rivaler, blev ved Synet af disse Mænd fuldkommen beroliget. End ikke overfor Husarløjtnanten, hvem han i Forvejen havde hørt omtalt som Hærens dristigste Rytter og derfor betragtet som sin farligste Modstander, nedsloges hans Mod, endskønt denne virkelig var en flot Skikkelse med et Par kække blaa Øjne og en lys Snurbart i et af Foraarsolen brunet Ansigt.

Hvad Dyhring angik, saa vidste Per slet ikke, om han overhovedet var en Medbejler. Den skødesløse Maade, hvorpaa den endnu ganske unge men allerede vidt og bredt omtalte Føljetonist bevægede sig mellem Husets Damer, tydede ikke derpaa. Ivan havde, uden at Per rigtig begreb hvorfor, været meget ivrig for at bringe ham sammen med dette Menneske. Han havde